

In God we trust.

Het is tijd om een statement te maken over waarom ik heb meegedaan aan een serie op AD Play, waarin ik centraal sta, en waarom ik mijn memoires uitbreng.

Voordat ik begin, wil ik duidelijk maken dat ik volledige verantwoordelijkheid neem voor elke keuze die ik in mijn leven heb gemaakt, inclusief de keuzes die beïnvloed zijn door mentale gezondheidsproblemen, verslavingen of andere uitdagingen.

Ik ben elke dag bezig met de pijn die ik heb veroorzaakt bij de vrouwen die door mijn beslissingen en daden zijn gekwetst. Het spijt me diep.

Op 23 januari lanceert DPG Media een docu-serie op AD Play die mijn missie ondersteunt om de niet-gereguleerde geestelijke gezondheidszorg in Nederland veiliger en beter te maken. Deze serie maakt deel uit van mijn persoonlijke plan en missie om aandacht te vragen voor een groot maatschappelijk probleem. Daarom stap ik uit de anonimiteit om, los van de serie, mijn verhaal te delen. Ik hoop dat anderen hiervan kunnen leren. Het is mijn doel om in de komende tijd ook via andere (online) media een bijdrage te leveren aan het gesprek over de gevaren in de niet-gereguleerde en alternatieve gezondheidszorg in Nederland, en wat we hier samen aan kunnen veranderen.

Ondanks dat een deel van wat er in de media of rechtszaal over mij is gezegd onwaar is, kies ik ervoor om niet in te gaan op details over personen of gebeurtenissen uit die donkere tijd. Ik wil voorkomen dat ik anderen onbedoeld verder beschadig. In plaats daarvan richt ik me op het leren van mijn fouten en het bijdragen aan positieve verandering in de geestelijke gezondheidszorg.

Ik ben dankbaar dat DPG Media dit probleem serieus neemt, en ik hoop dat de docu-serie een positieve impact zal hebben. Laten we samen werken aan een veiligere en betere toekomst, want het gaat om mensenlevens.

Deze missie is nadrukkelijk geen solo-onderneming. Ik hoop dat meer mensen zich aansluiten—professionals, politici, en anderen die dezelfde risico's zien en deze op de maatschappelijke agenda willen zetten. Het is essentieel dat we leren van onze fouten en blinde vlekken, zowel uit het verleden als het heden, en deze lessen gebruiken om positieve veranderingen door te voeren.

Ik ben bereid om met iedereen te spreken over dit onderwerp, inclusief media.

Na jaren van mediastilte is dit voor mij een belangrijk en spannend moment. Het is niet makkelijk om terug te keren in de publiciteit na negatieve ervaringen met sensatieverhalen in de mainstream media. Toch heb ik, in het belang van mijn missie, besloten om mijn verhaal via DPG Media te delen. Ik heb de illusie van controle losgelaten en vertrouw erop dat AD Play niet alleen een verhaal brengt over de 'gevallen verslavingsgoeroe', maar een gebalanceerd verhaal over hoe geestelijke gezondheidszorg en verslavingszorg veiliger, professioneler en beter gecontroleerd georganiseerd moeten worden. Voor dit doel heb ik mezelf kwetsbaar opgesteld, zelfs als dat betekent dat ik geen heldenrol speel in mijn eigen verhaal.

Er zullen misschien mensen zijn die de Adplay-serie bekijken en het idee krijgen dat ik vaag ben over wat er in 2010 is gebeurd en dat ik geen pijn of spijt voel over die gebeurtenissen. Ik wil dat hier en nu direct aanpakken.

Ten eerste, als het lijkt alsof ik vaag ben over de gebeurtenissen in 2010 in de serie, dan is daar een goede reden voor. De reden is dat ik tijdens het maken van de serie ik erg vaag en onduidelijk *was* over wat er precies gebeurd is. Jullie hebben gelijk daarin.

Toen we begonnen met het filmen van de serie, werd al snel duidelijk dat het heel moeilijk zou zijn om het verhaal te vertellen zonder de slachtoffers van mijn keuzes opnieuw pijn te doen of te retraumatiseren.

Dit probleem was een serieus punt tijdens het hele proces van het maken van de Adplay-serie. Ik heb talloze gesprekken gevoerd met Stefan Tieleman van Villain Media over mijn zorgen voor de slachtoffers in de serie, en hij verzekerde me herhaaldelijk dat de serie niemand anders zou schaden dan mijzelf. Ik verdedigde mezelf niet in de rechtbank of in de media in 2012 omdat ik toen, net zoals nu, de privacy van de slachtoffers wilde beschermen. Diezelfde motivatie is zichtbaar tijdens het filmen van de Adplay-serie.

Mijn motivatie om deel te nemen aan het Adplay-project was vanaf het begin om de gezondheidszorg veiliger te maken. Maar naarmate de tijd verstreek, werd het duidelijk dat de focus van Villain Media meer lag op het opnieuw kruisigen van mij. Ondanks dit heb ik het project voortgezet vanuit mijn integriteit en met mijn oorspronkelijke motieven, wetende dat DPG Media en Villain Media mij op bepaalde manieren "voor de leeuwen" zouden gooien.

Ten tweede, de indruk die mensen misschien krijgen dat ik geen spijt heb van wat er is gebeurd door mijn keuzes, is volledig onjuist. Hoewel ik tot op de dag van vandaag niet akkoord ga met mijn veroordelingen voor verkrachting, omdat ik weet dat ik nooit iets tegen iemands wil heb gedaan, zelfs als de rechtbank mij daarvoor veroordeelde, voel ik immense spijt, verdriet en schuld over de ernstige fouten die ik destijds heb gemaakt. Zelfs als er een mentale gezondheidskwestie was die ten grondslag lag aan mijn keuzes, blijven deze fouten zwaar op mij drukken.

De hulp die ik heb ontvangen dit jaar voor het trauma dat ik heb vanwege het overschrijden van elke morele en ethische grens die ik ooit had—dadertrauma—heeft waarschijnlijk mijn leven gered.

Maar pas toen ik de aandoening "Moral injury" ontdekte, werd het meer duidelijk over wat er aan de hand was met mij maar ook wat ik eraan kon doen.

Moral injury (Moraalverwonding) is een diepgaande psychologische en emotionele reactie die optreedt wanneer iemand handelingen verricht, getuige is van, of geconfronteerd wordt met situaties die indruisen tegen hun diepgewortelde morele of ethische overtuigingen. Het wordt vaak ervaren door mensen in beroepen met een hoog verantwoordelijkheidsgevoel, zoals zorgverleners, militairen, of hulpverleners, die bijvoorbeeld situaties meemaken waarin ze niet in staat zijn te handelen volgens wat zij als ethisch juist beschouwen.

Dit kan leiden tot gevoelens van schuld, schaamte, woede, of een verlies van vertrouwen in zichzelf, anderen, of het bredere systeem waarin ze opereren. Moraalverwonding is niet hetzelfde als een psychische stoornis zoals PTSS, maar kan wel een vergelijkbare impact hebben op iemands mentale en emotionele welzijn.

Dus, voor eens en voor altijd: ik heb diepe spijt van elke fout die ik heb gemaakt tijdens de perfect storm tussen September en December 2010. Je kunt je niet voorstellen wat ik zou geven om de tijd terug te draaien en andere keuzes te maken, maar dat kan ik niet.

De perfect storm van 2010

In 2010 ging het volledig mis. Door financiële nood moest ik, zonder ondersteuning of professionele kwalificaties, zelfstandig doorgaan met de zorg voor 50 cliënten, velen met ernstige psychische problemen. Dit gebeurde nadat mijn kliniek Smith & Jones moest sluiten, waardoor ik zonder personeel verder moest. De buitengewone stressvolle omstandigheden leidden tot psychische klachten die mijn handelen en keuzes negatief beïnvloedden. Het was een perfect storm van omstandigheden, en de gevolgen blijven mensen tot op de dag van vandaag raken.

Na 14 jaar worstelen met de vraag wat er in mijn hoofd gebeurde in 2010, begon ik pas recent de puzzelstukjes bij elkaar te leggen. Dr. Jeroen Terpstra, een uitstekende psychiater die mij tijdens de opnames van de serie behandelde voor complexe PTSS en depressie, gaf me uiteindelijk de antwoorden waar ik zo lang naar zocht. Hij stelde vast dat ik leed aan Bipolaire stoornis type 1, een ernstige psychische aandoening die mijn hele leven heeft beïnvloed. Deze stoornis veroorzaakt extreme stemmingswisselingen, van destructieve manische episodes tot diepe depressies en hypersexualiteit.

Het is voor mij nu duidelijk. De gebeurtenissen van 2010 waren het resultaat van een manische episode die uitmondde in een psychose. Op een bepaald moment dacht ik dat de duivel er was en dat God direct met mij sprak. Ik was volledig doorgedraaid.

Sinds 2012 slik ik antipsychotische medicatie, en hoewel ik geen psychotische episodes meer heb gehad, worstel ik dagelijks met depressies.

Het schrijven van mijn memoires, die ik deze zomer wil publiceren, was een eerlijk maar vaak traumatisch proces. Het dwong me terug naar de pijnlijke periode waarin het misging en naar mijn eigen onopgeloste trauma's, die lang een blinde vlek vormden in mijn leven en werk als hulpverlener.

Ik ben dankbaar voor de zorgverleners die me hielpen in mijn herstel, zoals Dr. Terpstra, maar ik blijf verantwoordelijk voor de schade die ik heb aangericht. Ik bied mijn oprechte excuses aan aan iedereen die slachtoffer is geworden van mijn acties of inadequate zorg.

De Memoirs

Net zoals het een zeer moeilijke keuze voor mij was om mee te werken aan een mediaserie met AD Play, waarin mijn verhaal wordt gebruikt als waarschuwing voor wat er kan gebeuren wanneer een goedbedoelende hulpverlener met macht over anderen een ernstige psychische inzinking krijgt, geldt hetzelfde voor het publiceren van mijn memoires later dit jaar.

Niemand kan ontkennen dat ik een buitengewoon leven heb geleid, en ik geloof dat het de verantwoordelijkheid van iedereen is om de lessen die we in ons leven leren, door te geven aan toekomstige generaties. Hopelijk kan dit anderen helpen en de wereld een veiligere en betere plek maken. Dat is mijn motivatie voor het publiceren van mijn memoires.

Ik ben nu een oude man en voor mij is er geen lange toekomst meer weggelegd. Eerlijk gezegd kijk ik uit naar de dag dat ik God mag ontmoeten. Juist daarom geloof ik dat er maar één manier is om een memoire te schrijven: eerlijk, zelfonderzoekend en kritisch. Ik heb in mijn leven geweldige dingen gedaan, maar ook dingen die schadelijk waren voor mezelf en anderen. Geloof me, ik ben niet trots op veel van de keuzes en acties waarover ik in het boek volledig open en eerlijk zal zijn.

De reden dat ik mijn memoires nog niet heb gepubliceerd, heeft meerdere oorzaken. Een belangrijke reden is echter dat ik niet wil dat mijn memoires invloed hebben op het laatste hoofdstuk van mijn buitengewone levensverhaal. Tot nu toe is het verhaal tragisch en zonder einde geweest. Iedereen weet dat een goede memoire een einde van verlossing heeft, en ik hoop, net als een goede scenarioschrijver, het verhaal van Keith Bakker een beter einde te geven door de gezondheidszorg veiliger te maken voor iedereen die erbij betrokken is.

Maar mijn verhaal gaat over veel meer dan die paar maanden in 2010, toen ik een manische/psychotische episode had.

Mijn verhaal gaat ook over opgroeien met een alcoholistische vader en hoe traumatisch dat voor mij was. Het is een verhaal over een levensstijl van seks, drugs en rock-'n-roll. Het is een verhaal over misdaad, drugsmokkel en ontsnappingen uit de gevangenis in Amerika. Het is een verhaal over mijn eigen verschrikkelijke verslavingen en hoe deze alles in mijn leven hebben verwoest wat mooi had kunnen zijn.

Het is ook een verhaal over een man die worstelde met beschuldigingen van seksuele misdaden, of deze nu waar waren of niet. Wat veel mensen zich niet realiseren, is wat voor een vernietigend effect dergelijke beschuldigingen kunnen hebben op een man, ongeacht de waarheid ervan. Het raakt aan je kern, aan je menselijkheid, en aan hoe je jezelf ziet. Het voelt alsof je identiteit wordt afgenomen en vervangen door een stigma waar je misschien nooit meer vanaf komt. De schaamte, angst en eenzaamheid die daarmee gepaard gaan, zijn ondraaglijk. Het proces van omgaan met die beschuldigingen en de blijvende impact ervan is iets wat ik volledig zal bespreken in mijn memoires.

Het is een verhaal dat recht zal doen aan de slachtoffers van mijn keuzes en daden.

Het is ook een verhaal over een man die vocht tegen zijn verslavingen en een moeizaam herstelproces doormaakte. Ik beschrijf de rauwe realiteit van hoe mijn verslaving aan alcohol, heroïne en cocaïne niet alleen mijn eigen leven, maar ook dat van de mensen om mij heen heeft verwoest. Het is een verhaal over de jarenlange strijd om clean te worden, de pijn van terugvallen, en de enorme veerkracht die nodig was om mijn leven weer op te bouwen. Het is een verhaal over hoe ik die strijd uiteindelijk won en hoe dat proces mijn missie inspireerde om anderen te helpen.

Het is ook een verhaal van een man die worstelde met mentale gezondheidsproblemen, waaronder een bipolaire stoornis. Het beschrijft hoe het voelt om te leven met deze aandoening: de extreme stemmingswisselingen, de destructieve energie van manische episodes, en de overweldigende zwaarte van depressies. Het is een verhaal over hoe deze aandoening mijn keuzes heeft beïnvloed en hoe ik heb geprobeerd mijn leven opnieuw op te bouwen ondanks deze strijd.

Het is een verhaal over christendom, over God en de duivel. Het is een verhaal over hoe ik clean ben geworden van alcohol, heroïne en cocaïne, en hoe ik dat heb gedaan. Het is een verhaal over een man die AIDS overwon. Het is een verhaal over het prediken van het evangelie in Russische stadions en een innerlijke strijd tussen licht en duisternis.

Het is het verhaal van een man die centraal stond in de eerste grote #MeToo-mediacampagne in Nederland en de impact die dit op hem heeft gehad.

Het is een verhaal over liefde en leven. Het is een verhaal over enorme hoogte- en dieptepunten. Het is een verhaal over de eenzame en slopende strijd tegen depressie, PTSS en bipolaire stoornis, terwijl ik tegelijkertijd probeerde te overleven en anderen te helpen.

Het is het verhaal van een man die door de professionals van het Pieter Baan Centrum is onderzocht en daar later op terugkijkt als een zeer positieve ervaring.

Het is een verhaal over een man die zijn verslavingen overwon en een missie begon om anderen te helpen. Het is een verhaal over een ex-verslaafde die een reality-tv-ster werd en wat die ervaring met zich meebracht.

Mijn memoires zijn een verzameling verhalen die samen genoeg entertainment en inzichten bieden om elke lezer een levensles mee te geven. Maar het belangrijkste deel van de memoires zal de eerlijkheid en kwetsbaarheid zijn.

Ik zal alles doen wat ik kan om de privacy en anonimiteit te beschermen van iedereen die dit verdient.

Tot slot

Dit is een enorm moeilijke tijd voor mij. Het feit dat de Adplay-serie binnenkort wordt uitgebracht, heeft bij mij een enorme traumareactie getriggerd, waardoor alle gevoelens en emoties van de afgelopen 14 jaar weer naar boven zijn gekomen.

In plaats van enthousiast te zijn over de mogelijkheid om anderen te helpen en de gezondheidszorg in Nederland veiliger te maken, ben ik hyperalert—een typische traumarespons—en enorm depressief. Ik ben doodsbang voor wat er gaat komen: het oordeel en de kritiek die ik nu zeker zal krijgen op sociale media.

Om heel eerlijk te zijn, zou ik willen dat ik nooit aan de Adplay-serie had meegedaan. Maar ik kan de tijd niet terugdraaien. Ik heb ervoor gekozen om mee te werken, en ik neem verantwoordelijkheid voor die keuze.

De afgelopen maanden heb ik enorm geworsteld met mijn verslaving, en het is een wonder dat ik geen drugs of alcohol heb gebruikt om de pijn van het verleden te verdoven en de angst voor wat komen gaat enigszins te verzachten. Ongeveer een maand geleden werd mijn angst, hyperaltheid en vrees voor een mogelijke terugval in verslaving zo erg dat ik zelfs overwoeg heb om me in een kliniek te laten opnemen, omdat ik suïcidaal werd.

Ik wou dat ik kon zeggen dat het anders was, maar wat er in 2010 is gebeurd, heeft me in 2025 bijna opnieuw de das omgedaan.

In de afgelopen maand heb ik zeer goede hulp gekregen van een kliniek in Londen via Zoom, en ik zal doorgaan met die hulp en de steun van de mensen die dichtbij me staan terwijl ik me voorbereid op de storm die waarschijnlijk gaat komen—mijn derde publieke "mediakruisiging" in 15 jaar.

Ik wil hierbij mijn dank uitspreken aan Dr. Ralph Bronsema van het Psychiatrisch Expertise Centrum in Almere. Zijn ondersteuning in de afgelopen maanden heeft mij enorm geholpen om deze uiterst moeilijke en soms zelfs gevaarlijke periode door te komen.

Ik heb elke illusie van controle losgelaten en zal nu, misschien voor het eerst in mijn leven, echt op God vertrouwen.

Bedankt voor het lezen.

Je kan contact opnemen met mij via www.keithbakkerblog.com

Of getbusyliving2014@gmail.com